

A látomások könyvéből.

Kinyílt ajtók.

Jaj, azon a napon,
Mint a fügefa sok gyümölcse,
Hullnak a csillagok a földre,
És a hold arca vérbe borul
És a nap arca vérbe borul.

Jaj, azon a napon,
Izzóvá lesznek a jég-hegyek.
Lángok csapkodják a kék eget,
A tengerek megháborodnak,
Az emberek megháborodnak.

Jaj, azon a napon
Sikongatnak a sárga kürtök.
Az égből eljövend a Küldött
S leszen rémes ítélet,
Rémes, végső ítélet.

Jaj, azon a napon
(Mit pőrén senki még nem látott,)
A sok kapus titok-világot:
A sírok hantjait kinyitják:
A lelkek ajtait kinyitják!

Harsányi Lajos.

Az arany-gyertya.

Majd ragyog ott het kandeláber,
S én sikongok a szigeten.
Meglőtt vadként futok iramban,
Nem segít akkor senki rajtam,
Mert idegen lesz, idegen.

Akkor a nagy kandeláberek
Tüzes szemként reám merednek.
S nem futhatok előlük messze,
Menekvés — jaj — nem lesz semerre,
A tűz-szemek reám merednek.

Fénycsóvát dobnak homlokomra,
Fényt dobnak eldöbbszent szívemre,
S kitűnnek — jaj — a régi titkok,
Sóhajok, bűnök, rémült szitkok,
S én ottan állok dermedezve.

Rémült ajkam mit szóljon akkor?
(Tudom: a szemem majd lezárom,
Előveszem kis sárga gyertyám,
Első husvéti arany-gyertyám,
S ítéletem csendben — úgy várom.)

Harsányi Lajos.

